

רע"פ 2694/19 - אולפת אבו ריא, טאהא אבו ריא נגד הוועדה המקומית לתכנון ובניה חיפה

בית המשפט העליון

רע"פ 2694/19

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקשים: 1. אולפת אבו ריא
2. טאהא אבו ריא

נגד

המשיבה: הוועדה המקומית לתכנון ובניה חיפה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בתיק עפ"א 77327-01-19 מיום 25.3.2019 שניתן על ידי כב' השופטת ע' ורבנר

בשם המבקשים: עו"ד מוראד ביקי
בשם המשיבה: עו"ד דוד פרוינד

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטת ע' ורבנר) בעפ"א 77327-01-19 מיום 25.3.2019, בגדרו התקבל ערעור המשיבה על החלטת בית משפט לעניינים מקומיים בחיפה (כב' השופטת ג' בסול) בתו"ב 71599-12-18 מיום 8.1.2019.

1. עבירות על חוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: החוק) הן בין העבירות הנפוצות ביותר, ובית משפט זה עמד זה מכבר על כך שתופעת הבנייה הבלתי חוקית הפכה מכת-מדינה (רע"פ 4357/01 סבנ' הוועדה המקומית לתכנון ולבניה "אונו", פ"דנו(3) 49, 59 (2002)). על חומרת התופעה, עמד בשעתו, כב' השופט מ' בייסקי: "לצערנו, הפכו עבירות נגד חוקי התכנון והבניה לחזון נפרץ, ורבים גם טובים אישיהם שרבעיניו יבנה.

זוהי פגיעה חמורה בהשקט של טון החוק, המזולזל לעיני השמש, ואין איש שמאלל בלא זהירות הגורמים המוסמכים ולפסקי הדין של בתי המשפט. " (ע"פ 917/85 הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה הגליל מזרחי' אבונימר, פ"ד מא(4) 29, 31 (1987)). למרבה הצער, תופעה זו הלכה והתעצמה וחרף הכלים המשפטיים שיצרה המחוקק למיגורה (ראו והשוו: רע"פ 5584/03 פינטונו' עיריית חיפה, פ"דנט (3) 577, 588 (2004)).

2. ביום 25.10.2017 נכנס לתוקף תיקון לחוק התכנון והבנייה (תיקון מס' 116), התשע"ז-2017. בדברי הסבר להצעת החוק הוסבר כי מטרת התיקון "לעדכן ולייעל את הכלים המאפשרים סילוק של הבנייה הבלתי חוקית והפסקת השימושים האסורים, הן בדרך של טיוב הליך הוצאת צווים מנהליים ושיפוטיים, הן בדרך של הענקת סמכויות לרשויות האכיפה לבצע צווים בעצמן ובן בדרך של צמצום האפשרות להותיר על כנה בנייה בלתי חוקית ושימושים אסורים למשך פרקי זמן ארוכים." (דברי הסבר להצעת חוק התכנון והבנייה (תיקון מס' 109), התשע"ו-2016, ה"ח 1074). במסגרת תיקון החוק, נחקק סעיף 254ט שכותרתו "בקשת בעל זכות לגבימקרקעין לעיכוב ביצוע של צו סופי". הסעיף עוסק בבקשות לעיכוב ביצוע צווים שיפוטיים או מנהליים ולבקשות לדחיית מועד הכניסה לתוקף של אותם צווים, שלא כבקשה נלוות להליך אחר אלא כבקשה העומדת בפני עצמה, כאשר אין הליך התוקף כשרות הצו עצמו. סעיף 254ט(ט) קובע כך:

254ט. (ט)

החלטת בית המשפט בבקשה לעיכוב ביצוע על פיסעי זדנה כדין החלטה אחרת של בית משפט והיא ניתנת לערעור לפני בית משפט לערעוראם ניתנה לכך רשות מאת שופט של בית המשפט של ערעור.

3. מלשון החוק עולה אפוא כי החלטה בבקשה לעיכוב ביצוע על פיסעי 254ט לחוק, דינה כדין החלטה אחרת של בית משפט, והיא ניתנת לערעור לפני בית משפט של ערעוראם ניתנה לכך רשות. אני סבור כי במקרה בו הוגשה בקשת רשות ערעור לבית המשפט של ערעור, לא ניתן להגיש בקשת רשות ערעור נוספת, לערכאה גבוהה יותר (ראו והשוו: רע"פ 4207/96 מדינת ישראל נ' פרידן (20.1.1997), בגדרו קבע בית המשפט כי "אין זכות ערעור או זכות ערר אלא אם כן קבע המחוקק הראשי ערכאה המוסמכת לדון בערעור או בערר" ודחה את בקשת רשות הערעור בנימוק שאין לבית המשפט סמכות לדון בה). כאמור בחוק, ולמען הסדר הטוב, יובהר כי סעיף 254ט(ט) לחוק חל רק במקרים בהם מוגשת בקשה לעיכוב ביצוע צו סופי מכוח סעיף 254ט לחוק.

4. בענייננו, ניתנה בבית משפט לעניינים מקומיים בחיפה החלטה בעניין בקשת המבקש לעיכוב ביצוע ולאחריה ניתן פסק דין בבית המשפט המחוזי בחיפה. לאור זאת, ולאור כל האמור לעיל, לא ניתן להגיש בקשת רשות ערעור נוספת, ודין הבקשה שלפניי להידחות.

5. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ב' בסיון התשע"ט (5.6.2019).

שׁוֹפֵט

עמוד 3